

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy prawo europejskie, a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 325 TFUE oraz przepisami dyrektywy 2006/112/WE<sup>(1)</sup>, które przewidują obowiązek ujednolicenia przez państwa członkowskie polityki nakładania sankcji, może być interpretowane w ten sposób, że stoi na przeszkodzie promulgacji przepisu prawa krajowego, przewidującego, że przesłanką czynu zabronionego, jakim jest niedokonanie zapłaty podatku VAT jest przekroczenie progu pieniężnego wyższego niż ten, który ustanowiony został w związku z niedokonaniem zapłaty podatku bezpośredniego od dochodów?
- 2) Czy prawo europejskie, a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 325 TFUE oraz przepisami dyrektywy 2006/112/WE, które nakładają obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych sankcji celem ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej, może być interpretowane w ten sposób, że stoi na przeszkodzie promulgacji przepisu prawa krajowego, wyłączającego karalność oskarżonego (będącego zarządcą, prawnym przedstawicielem, upoważnionym do pełnienia funkcji w zakresie kwestii podatkowych lub współdziałającym w czynie niedozwolonym), w sytuacji gdy podmiot posiadający osobowość prawną, reprezentowany przez oskarżonego dokonał spóźnionej zapłaty podatku oraz sankcji administracyjnych należnych tytułem podatku VAT – pomimo że nastąpiło już ustalenie podatku oraz wszczęte zostało postępowanie karne, wniesiony został akt oskarżenia, dochowano wymogu kontradyktoryjności – ale nie doszło jeszcze do rozpoczęcia przewodu sądowego, w systemie, który na rzeczowego zarządcę, przedstawiciela prawnego lub osobę przez nich upoważnioną lub współdziałającą w czynie niedozwolonym nie nakłada kary ani żadnej innej sankcji karnej, nawet w trybie administracyjnym?
- 3) Czy pojęcie czynu zabronionego – oszustwa, uregulowane w art. 1 Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, należy interpretować w taki sposób, że obejmuje ono także niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku od wartości dodanej, oraz w związku z tym, czy art. 2 tejże konwencji zobowiązuje państwo członkowskie do nałożenia kary pozbawienia wolności za niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku VAT w kwocie przekraczającej 50 000 EUR?

W przypadku odpowiedzi przeczącej należy zadać pytanie, czy przepis art. 325 TFUE, który zobowiązuje państwa członkowskie – także w odniesieniu do sankcji karnych – do nałożenia odstraszających, proporcjonalnych i skutecznych sankcji, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowym przepisom, które zwalniają z odpowiedzialności karnej oraz administracyjnej zarządców i prawnych przedstawicieli osób prawnych, lub osoby przez nich upoważnione do działania i osoby współdziałające w czynie niedozwolonym, za niedokonanie zapłaty oraz częściową lub spóźnioną zapłatę podatku VAT w odniesieniu do kwot przekraczających trzykrotnie lub pięciokrotnie minimalne progi ustanowione w przypadku oszustwa w wysokości 50 000 EUR.

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 14 września 2015 r. w sprawie T-420/13, Brouillard/Trybunał Sprawiedliwości, wniesione w dniu 13 listopada 2015 r. przez  
Alain'a Laurent'a Brouillard'a**

(Sprawa C-590/15 P)

(2016/C 048/19)

Język postępowania: francuski

**Strony**

Wnoszący odwołanie: Alain Laurent Brouillard (przedstawiciel: adwokat P. Vande Castele)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

**Żądania wnoszącego odwołanie**

— Stwierdzenie, że odwołanie jest zasadne i uchylenie wyroku z dnia 14 września 2015 r. (T-420/13);

- Stwierdzenie nieważności pism z dnia 5 czerwca 2013 r., w których Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po pierwsze, zaprosił IDEST Communication SA, do złożenia ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie negocjacji, w celu zawarcia umów ramowych na tłumaczenia tekstów prawnych z określonych języków urzędowych Unii Europejskiej na język francuski (Dz. 2013/S 047-075037), a po drugie, zażądał potwierdzenia, że skarżący nie będzie zatrudniany do świadczenia usług, których dotyczyło to zamówienie.

### Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach świadczenia usług tłumaczeniowych Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uznał, że skarżący nie może zostać przyjęty jako podwykonawca spółki zaproszonej do złożenia ofert, ze względu na to, że „[...] dyplom uzyskany na uniwersytecie w Poitiers (master droit, économie, gestion, à finalité professionnelle, mention droit privé, spécialité juriste linguiste – magister prawa, ekonomii, zarządzania, w celach zawodowych, prawo prywatne, specjalność prawnik lingwista), jakkolwiek rzeczywiście stanowi dyplom poziomu master 2, to nie zaświadcza o pełnym wykształceniu prawniczym” i że „ocena ta jest zgodna z utrwaloną praktyką wydziału tłumaczeń języka francuskiego, który uznaje, iż wykształcenie »prawnika-lingwisty«, które oferuje uniwersytet w Poitiers (master 2) nie jest wykształceniem prawniczym spełniającym wymogi określone w pkt III.2.1 ogłoszenia o zamówieniu”, przy czym „sposób uzyskania dyplomu (»VAE«, czyli potwierdzenie nabytego doświadczenia) nie miał żadnego wpływu na ocenę [...]”.
2. Skarżący podnosi naruszenie ogólnych zasad równości, swobody przedsiębiorczości, swobodnego przepływu pracowników, swobody świadczenia usług, proporcjonalności, artykułów 14, 15, 16, 20, 21, 51 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 45, 49, 51, 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, prawa do edukacji i nauczania, a także naruszenie prawa i nadużycie władzy.
3. Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził brak „przeszkody” dla ww. praw i swobód. Naruszenie prawa tym bardziej zostało wykazane, że skarżący posiada dyplomy ze swej natury, a wręcz ze swej istoty predestynujące go do świadczenia usług tłumaczenia prawnego. Trybunał Sprawiedliwości również co najmniej „przeszkodził” prawu skarżącemu do skorzystania z odbytego kształcenia jako prawnik i tłumacz uniwersytecki.
4. Sąd naruszył też prawo i przepisy prawa Unii uznając, że instytucja zamawiająca nie miała obowiązku przeprowadzenia porównania, ze względu na to, że dyrektywa 2005/36 <sup>(1)</sup> nie ma zastosowania, a więc „skarżący nie mógł powoływać się na orzecznictwo dotyczące uznawania dyplomów dla twierdzenia, że w niniejszym przypadku Trybunał Sprawiedliwości powinien był uwzględnić inne posiadane przez niego kwalifikacje i doświadczenie”.
5. Sąd naruszył jeszcze prawo uznając, że instytucja zamawiająca miała prawo nie uwzględnić dyplomu „master en droit” (Bac + 5), (magister prawa, matura + 5) wydanego we Francji, „biorąc pod uwagę rozmaite dyplomy istniejące w Belgii i we Francji przed i po reformie z 2004 r. harmonizującej dyplomy wykształcenia wyższego w Europie”.
6. Naruszenie ww. podstawowych swobód i zasad ogólnych prawa Unii Europejskiej, rozpatrywanych oddzielnie lub łącznie z zasadą proporcjonalności, wynika również z tego, że o wykluczeniu skarżącego zdecydowano bez wzięcia pod uwagę wszystkich jego dyplomów, certyfikatów i innych świadectw oraz odpowiedniego doświadczenia zawodowego i bez porównania kwalifikacji akademickich i zawodowych potwierdzonych przez niego z tymi wymaganymi w specyfikacji warunków zamówienia.

<sup>(1)</sup> Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).